

virkede af Bevidstheden om, at ingen ud-nævnes til kgl. Embedsmand, som ikke er naaet til moden Alder.

Med Hensyn til det foreliggende Udkast maa det siges, at det i det hele er præget af Beskedenhed. Kommissionen har været ledet af Ønsket om at finde et Grundlag, om hvilket hele Kommissionen har kunnet samles. De Krav, som efter Udkastet stilles til Statskassen, rækker, for saa vidt angaar Egenpensionen, ikke stort ud over den hidtil bestaaende Ordning. Hvad angaar Enke- og Børnepensionerne bydes jo en Del mere, end den hidtidige Ordning byder paa, og her stilles jo nogle om end ingenlunde vidtgaaende Krav, som dog vil betyde noget for Statskassen. Alt i alt tør det udtales, at Forslaget fra et Tjenestemand-Synspunkt er moderat, men dog byder en god og for-svarlig Ordning.

Medens *Fordeelingen af Omkostningerne ved Pensioneringen* efter den bestaaende Ordning er højst uensartet, vil man efter Kommissionens Forslag ogsaa i denne Henseende naa til en Ligestilling for alle Statens Tjenestemænd. Hovedtrækkene i den bestaaende Ordning er, at Staten ifølge Lovene af 1851 og 1858 alene bærer Omkostningerne ved de kgl. Embedsmænds Egenpension, medens Udgiften til Forsørgelsen af deres Enker dels er paalagt Embedsmanden selv, dels bæres af Staten. For Bestillingsmændene i Almindelighed søgte man ved en Række Lønningslove af 1870 at gennemføre en Art tvungen Selvpensionering, men gik i 80'erne over til en anden Ordning, hvorefter Udgifterne til Mandens Alderdomsfor-sørgelse skulde afholdes af Statskassen, derved at der godskrives ham fra hans 25. Aar et til 5 pCt. af hans Lønning svarende Beløb, som anvendes til Indkøb af en Livrente. En saadan Ordning er i en Række Love gennemført for adskillige af Statens Bestillingsmænd, men ved Siden heraf er der i de senere Aar blevet gennemført andre Regler, hvorved er hjemlet en egenlig Pensionsret for de allerfleste af Statens Bestillingsmænd og disses Enker.

Forelagte Lovforslag m. m.

For Statsbanernes Vedkommende er den gældende almindelige Ordning, saavel for Embeds- som for Bestillingsmænd den, at der for dem alle fra deres fyldte 25 Aar foretages en Afkortning i deres Lønningsindtægt af 5 pCt. til deres Pensionering. For Landpostbude afkortes der ligeledes 5 pCt. af deres Lønning til Pensioneringen. For andre Tjenestemandsklasser sker der en Afkortning af f. Eks. 3 pCt. til Pensioneringen.

Disse mange uensartede Bestemmelser, der giver nogle Tjenestemænd en gunstigere, andre en ugunstigere Stilling, foreslaar Kommissionen nu ophævede og erstattede af den i § 49, 2. Stk. foreslaaede Bestemmelse, at der som Bidrag til Dækning af Udgifterne ved Pensioneringen afkortes ved hver Lønningsudbetaling 2½ pCt. i den enhver Tjenestemand tillagte Lønningsindtægt. Det har med Hensyn til denne Afkortning ikke været Kommissionen saa meget om at gøre at skaffe Staten fuld Dækning gennem en Formindskelse af Lønningerne for hele Udgiften til Pensioneringen, hvad de 2½ pCt. jo efter de foretagne Beregninger heller ikke gør, men dels har man af finansielle Hensyn ikke ment at kunne stille Forslag om helt at forlade den bestaaende Ordning, hvorefter en Del af Omkostningerne ved Pensioneringen hviler paa Tjenestemanden selv, dels har man ment, at Tjenestemandenes Lønningsvilkaar mere umiddelbart lod sig sammenligne med de for den øvrige lønnede Dele af Befolkningen gældende Vilkaar, naar Pensionen kun for en Del bliver et Tillæg til Lønnen.

Som det vil fremgaa af Forslagets § 50 er det kun den egentlige Lønning, som kommer i Betragtning ved Pensionsberegningen, saaledes at der altsaa ikke vil kunne afledes Pension af *Konjunktur- og Dyrtidstillægene*. Disse Tillæg er afpassede efter det nuværende Prisniveau og de nuværende økonomiske Forhold i det hele, hvorfor det ikke vilde være begrundet, om de Tjenestemænd, der gaar af med Pension i de Aar, da disse Tillæg løber, ud i Fremtiden, naar Prisfor-